

JAKT DEBATT

VI VÄRNAR OM DE VILDA DJUREN

**Den utstuderat
grymma jakten på
våra lokatter**

**Jakt ska
INTE främjas**

Tibetansk mastiff

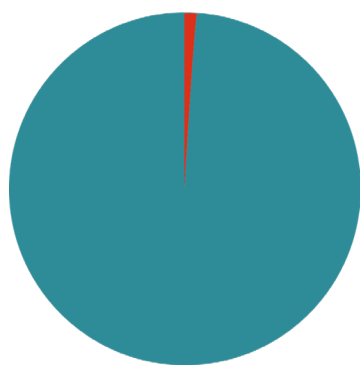
Nr 1 2020

December 2019 Studieresan till Nepal

21

Foto Christian Jutvik

Endast så få som **2,5%** av Sveriges befolkning löste statligt jaktkort för jaktåret 2018/2019. Eftersom även hundförare och drevkarlar måste ha jaktkort så är det **troligtvis färre** än 2,5 procent som är jägare med vapen.

■ Jägare ■ Vi andra

Jakt ska INTE främjas

14

Foto: gidzy Flickr.com

JAKTDEBATT

Medlemstidning för Jaktkritikerna, utkommer med fyra nummer per år: Nr 1 i mars, nr 2 i juni, nr 3 i september samt nr 4 i december.

Jaktdebatt distribueras till medlemmarna, vissa myndigheter, medier och bibliotek.

ISSN 1102-5026

Omslagsfoto

byrdyak adobe.stock.com

Foton

Pixabay, där inget annat anges

Redaktör

Christina Åkerblad
070-638 44 21

Vill du bidra med texter eller bilder?

Välkommen att skicka ditt material till:
redaktionen.jaktdebatt@outlook.com

Layout

Tougher, visuell kommunikation AB,
info@tougher.se

Manusstopp

30 april 2020

Mer info på vår hemsida:
www.jaktkritikerna.org

Sen sist...

...har vi trätt in i ett nytt decennium och under den gångna tioårsperioden erhöll miljöorganisationerna så kallad "talerätt" vid jaktfrågor. Enligt 16 kap. § 13 i miljöbalken ges ideella föreningar, om de uppfyller lagens kriterier, rätt att överklaga vissa domar och beslut kopplade till miljöbalken. Jaktkritikerna erhöll denna talerätt enligt en dom i Förvaltningsrätten i Luleå. (Beslut 3 mars 2017 mål nr 461-17).

Text: Margareta Sturemyr Foto: Pixabay, där inte annat anges

När det gäller frågor om jakt på arter som omfattas av EU:s art- och habitatdirektiv har såväl EU-domstolen som Högsta förvaltningsdomstolen slagit fast att enskilda, bland annat miljöorganisationer, måste ha möjlighet att få frågor om huruvida skyldigheterna i direktivet uppfylls på nationell nivå, prövade i domstol. Detta ligger i linje med den inom svensk rätt sedan länge bärande tanken bakom miljöorganisationers talerätt, nämligen att de företräder allmänna intressen.

Jaktkritikerna har sett "talerätten" på samma sätt som på vår medborgerliga "rösträtt". Om man inte utnyttjar möjligheten att använda sig av dessa rättigheter, då minskar chanserna att påverka politiska inriktningar och beslut. Jaktkritikerna har därför under ett flertal år överklagat licens- och skydds jaktbeslut gällande de rödlistade rovdjuret, sälar samt olika fågelarter.

Varg: Under årets första dagar överklagade Jaktkritikerna och begärde omedelbar inhibition av Länsstyrelsen i Jämtlands läns beslut om skydds jakt i preventivt syfte på två vargar inom Handölsdalens sameby (diarienummer 218-9368-2018). Vargarna sköts från helikopter samma dag som vår överklagan nådde domstolen. Ett par medlemmar i Jaktkritikerna, som bor i detta område, berättade för oss att de hade hört hur en helikopter hovrade över jaktområdet. De blev förtvivlade när de sedan fick reda på att vargparet hade dödats!

Vargarna i Jämtland sköts från helikopter samma dag som vår överklagan nådde domstolen

"Det känns som om vi har förlorat ett par värdefulla och högt älskade familjemedlemmar".

Märk väl att i EU:s nya vägledande dom, mål C-674/17 (det så kallade Tapiola-målet) som kom den 10 oktober 2019 och som är en dom som är strikt vägledande, innebär att undantagsbestämmelserna i art- och habitatdirektivets artikel 16, skärps. Angående skydds jakt fastställde domstolen att även om man inte måste vänta till dess att allvarlig skada uppstått, får beslut inte tas i rent preventivt syfte.

Myndigheten måste åtminstone kunna identifiera den skadegörande individen eller gruppen. Det enligt Jan Darpö, professor i miljö rätt.

Lodjur: Under januari har Jaktkritikerna överklagat beslut från åtta länsstyrelser i södra och mellersta Sverige avseende licens jakt på totalt 63 lodjur. Samtliga överklaganden avslogs av Förvaltningsrätten i Luleå den 17 februari. I slutet av februari kom sedan beskedet att 45 lodjur får skjutas i det norra förvaltningsområdet. Totalt ska därmed 108 lokatter dödas.

Järv: Jaktkritikerna överklagade Länsstyrelsen i Jämtlands läns beslut från den 27 januari om förebyggande skydds jakt på åtta järvar inom Handölsdalens och Tåssåsens samebyar, till Förvaltningsrätten i Luleå.

Avslag och dom kom den 6 februari. Jaktkritikerna har nu begärt prövningstillstånd hos Kammarrätten i Sundsvall. (Mål 380-20 och 381-20).

Tyvär har den instiftade talerätten visat sig vara helt "tandlös". Det juridiska systemet är helt klart riggat så att det inte skall gå att stoppa jakt genom överklaganden. I besluten hänvisar man till undantagsbestämmelserna i Jaktlagen och Jaktförordningen, vilket gör det omöjligt att stoppa jakterna. Domstolarna förhåller sig inte till EU:s regler i art- och habitatdirektivet. Det är nu oerhört viktigt att EU-kommissionens "revideringar gällande strikt skyddade arter av gemenskapsintresse enligt livsmiljödirektivet" får genomslag i svensk rättstillämpning. Men hur ska detta gå till?

Jordbruksverket: Remissen "Samråd kring eventuellt behov av att ytterligare reglera djurskyddet - djur som sätts ut för jakt- och fiskeändamål" (Dnr: 5 februari 2017-10963/2019) besvarades den 20 januari.

Jaktkritikerna anförde att den här typen av verksamhet helt borde förbjudas. Det är en ren nöjesjakt och orsakar också miljöskador i de fall där blyhagel används.

Naturvårdsverket: Jaktkritikerna yttrade sig den 16 februari angående Naturvårdsverkets preliminära förslag till jakttidsändringar paket 1. (Ärendenummer NV-08122-18).

Rapporten var omfattande och helt

Spektakulära förslag, som att införa jakt på ekorre och hermelin, har väckt avsky och löje hos en stor del av allmänheten

förödande för den vilda faunan! Om förslagen går igenom i sin helhet blir det i princip jakt på alla arter året om. Även nattetid. Nedan följer några utdrag ur Jaktkritikernas tjugosjusidiga remissvar:

- Naturvårdsverkets uppdrag att stimulera nya jaktmetoder och jakt på nya fredade arter är obegripliga utanför jägarkåren och etiskt oacceptabla i ett större samhällsperspektiv.
- Naturvårdsverkets förslag innebär stora negativa förändringar för allmänheten som inte jagar.
- Naturvårdsverkets jaktförslag innebär genomgående försämringar för allt vilt. Etik och djurvälstånd har totalt negligerats. Förslaget präglas av en otidsenlig syn på levande djur.

Spektakulära förslag, som att införa jakt på ekorre och hermelin, har väckt avsky och löje hos en stor del av allmänheten och när Svenska djurskyddsföreningens generalsekreterare Johan Beck-Friis uttalade sig i Sveriges radio P1, sa han att det var ett korkat förslag.

I tidigare nummer av Jaktdebatt har vi berättat att handläggaren för Jakttidsberedningen själv är jägare och äger ett jaktbolag. Hon är också aktiv inom Svenska Jägareförbundet och verkar där för att öka antalet kvinnliga jägare. Den 21 oktober förra året JO-anmälde därför Jaktkritikerna henne för jäv. Eftersom svaret från JO dröjde, skickade vi den 7 februari en anmälan till Justitiekanslern (JK) som den 11 februari avslag vår begäran.

Men i skrivandets stund kom ett besked från JO, där de skriver att ärendet nu är under handläggning och att yttrande har begärts in från Naturvårdsverket. Ett glädjande besked som betyder att status quo är bruten och att vår anmälan kan leda till förändringar i hur man förvaltar landets vilda fauna. Kan man dessutom ogiltigförklara Naturvårdsverkets jakttidsöversyn paket 1 och börja om och göra rätt, då finns det en möjlighet att på sikt skapa rättigheter för och minska våldet mot de vilda djuren.

Jägarens dag i riksdagen: Riksdagshuset togs den 12 februari i besittning av vargmotståndare! Kristdemokraterna och Svenska Jä-

gareförbundet hade tillsammans arrangerat detta "antivargseminarium". Jägare och politiker var inbjudna till mötet och syftet var att få gehör för en minskad vargpopulation i landet.

En intresseanmälan hade lagts ut på nätet och ett antal personer från olika miljöorganisationer hade anmält sig till seminariet och fått bekräftelse på att de var välkomna att delta. Men de blev inte insläppta utan blev stoppade i dörren för att de sågs som jaktmotståndare och stod för andra åsikter än de som skulle diskuteras. De som portades hade hoppats på en dialog och i den kunnat framföra sina åsikter - nämligen att vargpopulationen redan är för liten och att det sedan tidigare är väl känt att det finns en hög grad av inavel i den nuvarande vargstammen. Denna händelse ger en besk eftersmak och känns som ett angrepp på vårt demokratiska system. Det är obegripligt att politiker och jägarintressenter får tillåtelse att sitta i riksdagshuset och lobba för en minskad vargstam! Ett djur som tillhör vår svenska fauna och alla oss medborgare! När intresse visas från miljöorganisationer och enskilda personer, då stängs dörren framför näsan på oss!

Tack till modiga Rebecka Le Moine (Mp), som efter seminariet bjöd in de "portade" personerna till ett samtal.

Samrådsmöte på Naturvårdsverket: Jaktkritikerna var den 14 februari, tillsammans med jägarorganisationer, djurskyddsföreningar med flera, inbjudna till detta möte för att utreda behovet av grytanlagsprov med levande grävling. Naturvårdsverket och Jordbruksverket hade fått i uppdrag av regeringen att bland annat beskriva för- och nackdelar med denna metod samt att utreda om det finns alternativ till densamma.

Jaktkritikerna har till Naturvårdsverket skickat ett yttrande som mynnar ut i uppmaningen att grytanlagsprov med levande grävling bör förbjudas.

Foto: Winfred Rusch
adobe.stock.com

JAKTKRITIKERNA GOTLAND

Christina Åkerblad rapporterar:

Skyddsjakten på gråsäl tog slut 31 januari i år. Tilldelningen var först 100 sälar som följdes av ytterligare 100 för Gotlands del. Det sorgliga slutresultatet blev 105 dödade gråsäl och helt säkert ett större eller mindre antal skadskjutna individer.

Länsstyrelsen beslutade i januari om att tillåta skydds jakt på 50 skarvar som ingår i en större koloni på en ö i en insjö på norra Gotland. Dessutom gavs tillstånd till rivning av skarvbon, vilket redan har påbörjats. Ett överklagande av allt detta skickades från Jaktkritikerna Gotland till Länsstyrelsen. Det sändes vidare till Mark- och miljödomstolen i Nacka tingsrätt som avslag ärendet.

I år blir det återigen skydds jakt på 500 vitkindade gäss under perioden 1 april till och med 31 maj. Förra året dödades 24 stycken av tillåtna 500. Hur många som skadesköts får vi aldrig veta.

Till sist: Det är inte rimligt att en så liten grupp som cirka 2,5 procent av befolkningen ska ha så stort inflytande över andra varelsers liv och död som jägarna har och att 97,5 procent av befolkningen står utanför demokratiska beslut? Det måste också ske en förändring hos Naturvårdsverket, som så egenmäktigt har formulerat förslag till nya jakttider samt att all jakt ska främjas. Naturvårdsverket har tappat allt vad omdöme heter. Omdöme är en vaccination mot ondska och mot mörka krafter och ger förståelse för en värld som ligger bortom en själ.

Än en gång
vädjar vi till er
som inte redan
har förnyat
medlemskapet
för 2020. Vi
måste tillsam-
mans ställa upp
för de mest sår-
bara varelserna
och föra deras
talan.

105 gråsäl dödades i skyddsjakten på Gotland

Kallelse till årsmöte 2020

Alla medlemmar hälsas hjärtligt välkomna till

Jaktkritikernas årsmöte 2020

Söndag **29 mars** klockan **13-17**. Samling från klockan 12:30
Folkungagatan 154 i Stockholm

Föreningen bjuder på fika!

Ingen föranmälan krävs – men har du möjlighet så gör det till: info@jaktkritikerna.se
Kom också ihåg att om du vill ha rösträtt på mötet ska du ha betalat medlemsavgiften för 2020.
Motioner till årsmötet ska vara inkomna till styrelsen senast den 15 januari 2020.

JAKT KRITIKERNA

Jaktkritik

- kritiska tankar om vårt förhållande till de vilda djuren

Boken vi väntat på i över ett år har kommit. Finns nu att köpa i bokhandeln och hos internetbokhandlarna Bokus, Adlibris och Amazon. Författaren grundade vår förening 1987 och är nog den i Sverige som kan ämnet bäst.

Exempel på vad som tas upp är jaktens avarter, kultur eller instinkt, en miljon djur, största djurskyddsproblemet, etik och filosofi, författare om jakten, det vi inte ser - bryr vi oss inte om. Och mycket annat. Det är en inbunden bok med 200 sidor samt 48 färgbilder. En uppdatering av en tidigare bok med

samma titel, men nu med mycket nytt material.

Bokhandeln erbjuder 360 böcker med ordet JAKT i titeln. Endast en bok ifrågasätter jakten. Hans Rytman's bok är alltså unik! Alla naturintresserade borde läsa den.

Som medlem i Jaktkritikerna får du köpa den för 150 kronor + porto 60 kronor. Summa 210 kronor. Mejla till christianjutvik@hotmail.com.

Att döda djur för nöjes skull är ingen småsak. En sådan handling bygger på en attityd som säger att djuren existerar för vår skull. Men djurens liv tillhör dem, inte oss. Jakten är en primitiv kvarleva som fått status av ritual. Så skriver Anders Johansson - författare, poet, fotograf och en stor djurvän, i en artikel från hösten 2008.

Vad är det jägaren vill uppnå?

Text:
Anders Johansson

Medan jag skriver det här pågår jakten på råbockar i svenska marker. Den har stark karaktär av troféjakt och handlar alltså delvis om att nedlägga djur med vackra och stora kronor. Jägarna vill gärna framställa sig själva som naturvänner och viltvårdare. Här får de kritik av viltekologer, som konstaterar att rådjursstammen tar skada av att de starka bockarna skjuts bort.

I min barndom kunde man på den västmanländska landsbygden, i trakten av Valskog och Kungsör, se hökar och andra rovfåglar uppspikade på logväggarna. Den enda förklaring jag kan finna är att djuret skulle undgå dubbelt straff; först skulle det plikta med livet, därefter skändas. Det är inte svårt att se paralleller till hur människor behandlar andra människor i krig. Historiska exempel finns från den stad

som nu omger mig. När Gustav Vasa hade besegrat Nils Dacke lät han sätta upp sin fiendes avhuggna huvud vid Västerport i medeltidsstaden. Likadant gjorde hans son, hertig Karl, sedermera Karl IX, när han låtit halshugga den åldrige Christoffer Grip som var befälhavare vid Kalmar slott. Men hertigen nöjde sig inte med det. Han lät sin hämnd gå ut också över den gravsten med en riddare och en jungfru i relief under vilken Grips hustru redan vilade. Också den "halshöggs". Vi har lätt att se det barbariska i sådana handlingar.

Kan vi känna en smula empati med höken eller råbocken? För jägaren betyder höken eller rådjuret nästan ingenting. Djuren är endast ett emblem. För höken betyder hökens liv allt. Han jagar av hunger och hans blick är riktad långt bortom nöjesjägarens småskurna horisont.

Jakten i höstens och vinterns skogar är de svenska männens stora heliga rit, en

slags profan gudstjänst som involverar hundratusentals personer.

Eftersom jägarna är många är de också föremål för tidningarnas mer eller mindre devota hyllningar, i värsta fall poserande vid sitt byte. Journalister ställer sällan eller aldrig obekväma frågor om jakten. De sviker sitt journalistiska uppdrag, liksom i så många andra politiskt korrekta frågor. Så etablerad är jakten att få ifrågasätter den. Jägarna backas upp av starka organisationer och lobbyister och dessutom av vapenhandlarna. Genom sina organisationer, lobbyister och riksdagsmän, och med hjälp av statliga pengar, dominerar jägarna utformningen av jakten och den så kallade viltvården i landet. En halv miljon jägare (en kvarts miljon 2020, red anm) har skjutvapen som de använder för att skjuta på levande varelser. Vad är det för motiv som styr jägarna? Själva talar de i sina branschtidningar, i insändare och i andra sammanhang helst om "naturupple-

Journalister ställer sällan eller aldrig obekväma frågor om jakten. De sviker sitt journalistiska uppdrag.

För jägaren betyder rådjuret nästan ingenting. Foto: Anders Johansson

velser", "frisk luft", "viltvård", "undvikande av trafikolyckor". Kanske ligger det något i detta. Men jägare är också människor som andra med hemliga önskningar, drömmar och tillkortakommanden. Vad betyder till exempel viljan att få dominera och utöva sina böjelser utan att behöva sublimeras dem? Att få dominera över någon som är svagare, när man i sitt arbete eller i sociala sammanhang kanske är strykpojke och inte får ha den kontroll man skulle önska?

Jag tror inte ett ögonblick att den normala svenske jägaren är en ondskefull person. Snarare handlar det om bristande förmåga att leva sig in i djurets villkor. Att beröva ett djur livet eller att terrorisera det för nöjes skull är, om man ser rationellt på saken, att återgå till, eller vidmakthålla, barbariet. Ändå fortsätter jägarna att döda och skadeskjuta djur utan att kunna rättfärdiga sig med argument som hunger eller självförsvar. Jakten tycks fylla ett dunkelt emotionellt behov, ett behov jägarna knappast vill medge, eller kanske inte ens är medvetna om. Kärnpunkten i jakten är nämligen betvingandet och dödandet. Kanske finns det hos de flesta människor en latent lust att döda. Vi ser den hos småpojkar, som rycker vingarna av insekter och rullar igelkottar med käppar och vi ser denna drift i tjurfäktningar och tuppfäktningar, för att inte tala om när trupper går bärsärkagång och ställer till massakrer på kvinnor och barn,

Att döda djur för nöjes skull är ingen småsak. En sådan handling bygger på en attityd som säger att djuren existerar för vår skull. Men djurens liv tillhör dem, inte oss. Jakten är en primitiv kvarleva som fått status av ritual. Den skyddas av dunkla folkloristiska föreställningar. Normalt sett borde man skämmas över den typen av gärningar, så som den skäms som lovat att hålla sig nykter, men super i busken. Ur djurskyddssynpunkt torde den svenska jakten vara fullt jämförbar med Sydeuropas värsta djurplågeri, säg tjurfäktningar, och de så kallade Fädrens fester, då djur misshandlas på olika sätt, för nöjes skull. Inte så att jag vill påstå att jägare är medvetna djurplågare, även om sådana också före-

Att klättra upp i ett träd inger falsk trygghet med jägare i närheten.

Foto: Juha Saastamoinen adobe.stock.com

kommer. Men jakten gör dem till det. Den magra statistik som finns över skadeskjutningar är ändå sådan att den förskräcker. Många menar att dessa siffror är på tok för låga; mörkertalet är stort. För siffrorna svarar nämligen jägarna själva; någon utomstående objektiv insyn finns inte. Bocken är satt till trädgårdsmästare!

Av de uppgifter som florerar måste man dra den slutsatsen att skjutskickligheten hos jägarna inte på något sätt svarar mot den svåra uppgiften. Hur många jaktskott mot storvilt är direkt dödande? Hur många hagelskott mot sjöfågel träffar som de ska? Det är ett fruktansvärt lidande jägarna åsamkar de djur de halvträffar. All sådan statistik är så skrämmande att jag blir rasande när jag tänker på det. Den svenska jakten innebär en oerhörd brutalitet som samhället inte skulle acceptera i något annat sammanhang, till exempel vid slakten.

När vi begår onda gärningar brukar vi drömma mardrömmar. Jag undrar om de jägare som skadeskjuter djur gör det? Det borde de göra. De borde drömma om hjärtstillestånd, om oregelbunden puls och om att bli tagna av vinden och förda långt bort. De borde vakna i svett och tacka gudarna för att de själva är kvar på jorden. De borde drömma om att vapnen vänds

Den svenska jakten innebär en oerhörd brutalitet som samhället inte skulle acceptera i något annat sammanhang

mot dem själva, av misstag eller med beräkning, som i krig. De borde drömma om såret, om den hopkrupna smärtan i gräset, när blodet rinner och döden bara är några hjärtslag bort.

Under många år följde jag jaktdebatten, inte minst inom förbundet Djurens Rätt. Dåvarande redaktören för medlems-tidningen, Ingegerd Erlandsson, var en sällsynt kompetent jaktkritiker. Samma debatt, och likartade argument, möter jag vid läsningen av ett stort antal årgångar av Vår Fågelvärld, där inte minst Anders Wirdheim på ett mycket klagörande sätt har belyst jakten och jägarnas maktposition. Jägareförbundet är ingen myndighet men har ändå haft myndighetsliknande uppgifter. Man har årligen fått 46 miljoner kronor (2020 får de 52 250 000 min anm.) i statsbidrag. Det är en debatt som, intellektuellt sett, är vunnen av djurvännerna. Ändå florerar jakten i högönskelig välmåga och skadeskjutningarna fortsätter. Svenska Jägareförbundet sprider sitt evangelium i skolorna, allt fler kvinnor lockas att delta. Traditionen, känslan, det vidskepliga och metafysiska har uppenbarligen ett grepp om själarna. Ett förtroendefullt samarbete mellan ornitologer och jägare förefaller tämligen meningslöst av det enkla skälet att ornitologerna vill fåglarnas väl medan jägarna vill döda djuren och jägarförbundet kämpar med näbbar och klor för så många jakttillfällen som möjligt. Detta strukturproblem hindrar inte att det finns saker man kan vara överens om, till exempel bekämpandet av illegal jakt av sällsynta fågelarter och motarbete giftnvändningen i en för faunan gynnsam riktning, en ambition som dock kompliceras av att många jägare också är markägare, bönder och skogsbrukare.

Det är omöjligt att ta ett jägarförbund på allvar som med alla knep och finter fortsätter att driva frågan om sommarjakt på morkulla.

”Svenska Jägareförbundet förnekar sig inte”, skriver Anders Wirdheim (Vår Fågelvärld 3/2005). ”Man är fast i gamla föreställningar och en i högsta grad omodern syn på jakt. När ornitologer och jägare på

andra håll i Europa går mot ökat samarbete, gör Svenska Jägareförbundet tvärt om. Man söker strid och det för en så usel sak som att jaga spelflygande morkullor under vackra sommarkvällar.”

Att jaga en fågel under dess fortplantningstid strider mot alla ”hygglighetsprinciper”, alla ekologiska principer och mot EU:s fågeldirektiv. Hur ska Sverige kunna uppträda med auktoritet på en internationell arena i fågelskyddsärenden om vi godkänner en jakt med hänvisning till ett så korkat argument som traditionen. Har inte till exempel barnaga också en lång tradition i vårt land, liksom bristen på kvinnliga rättigheter, till exempel rösträtt? Samtidigt försöker vi bekämpa sydeuropéernas traditioner med lockfåglar, rovfågelskytte och limspön. Det går inte ihop, helt enkelt.

Ett mycket kraftfullt inlägg i jaktdebatten gör Kjell Bylin (Vår Fågelvärld 3/1979). Han förvånas över att oppositionen mot ”den onödiga allmänna nöjesjakten på rovdjur, fågel och småvilt” inte är större. Säkerligen med rätta hävdar han att folk i allmänhet baserar sin inställning till jakt på ett antal missuppfattningar. Man tror att jakten bedrivs på ett kontrollerat sätt av kompetenta jägare och att faunan knappast påverkas. Naturvårdsintressena har gått ut med alldeles för lite information, hävdar han.

Kjell Bylin ger under rubriken ”Jaktens nackdelar” ett antal exempel, som vart och ett, borde föranleda kraftfulla åtgärder. Sammantaget visar hans exempelsamling att jaktpolitiken är ett rent hån mot alla ekologiska principer vi i högtidliga sammanhang säger oss vilja följa. Jag återger här några av dem:

1. Jakten utgör ett prickskytte mot levande mål och medför skadeskjutningar. Frekvensen skadeskjutningar är stor, inte minst bland större svårskjutna arter. Skadeskjutningar är ”inhumana” och jakt som medför risk för skadeskjutningar borde givetvis inte få förekomma. Sannolikt kan all jakt på flygande fågel räknas dit.

Hägern, denna speciella fågel, skonas inte heller utan dödas i samband med skydds jakt

Jakt som medför risk för skadeskjutningar borde givetvis inte få förekomma. Sannolikt kan all jakt på flygande fågel räknas dit

2. Jakten medför att fridlysta arter dödas omedvetet. Jägarnas artkännedom är i allmänhet inte särskilt stor. Skymningsjakten på änder är ett exempel på jakt där artidentifiering helt enkelt är omöjlig och där jakttidsförordningen har satts ur spel.

3. Jakten är störande för viltet. Vissa former av jakt utlöser omfattande flyttningsrörelser hos olika arter. Jakt med drevkedjor och drivande hund!

4. Jakten konserverar en föråldrad syn på faunans predatorer. En utbredd, urusel jaktlitteratur av typen "Bäcka-Markus på älgjakt" sprider fortfarande en ovetenskaplig djuruppfattning. Observera att en stor del av landets jägare dessutom är oorganiserade och inte erhåller regelbunden information om jakt och villebråd.

10. Jakten skapar en obalans i faunan genom att predatorer förföljs och främmande, jaktbara arter inplanteras.

"Det tjuvjagas som aldrig förr i det här landet. Titt som tätt kommer rapporter om att något stort rovdjur påträffas skjutet, liksom att radiosändare på vargar eller lodjur plötsligt slutar att fungera", skriver kolumnisten Ture Tätting (Vår Fågelvärld 3/2005) och ironiserar över att Jägareförbundet vid varje tillfälle rycker ut till tjuvjägarnas försvar med argumentet att så länge Sverige har en rovdjurspolitik som inte tar hänsyn till vad folk i våra gles-

bygder (skärgårdar, herrgårdar) tycker, så kommer tjuvjakten att bestå.

En tragikomisk inblick i Jägareförbundets "tankesmedja" ger en skriftväxling mellan ovannämnde kolumnist och Bo Lindevall (dåvarande, red anm) informationsansvarig hos Jägareförbundet (Vår Fågelvärld 5/2006 och 6/2006).

Kolumnisten konstaterar att jägaren är farligare för hunden än vad vargen är, och noterar att det blivit ett regelbundet inslag i media med jakthundar som dödas av varg. Han pekar på en sammanställning av försäkringsutbetalningar som visar att det under åren 2000-2005 totalt dödades 84 hundar av rovdjur. Under samma period sköt jägare ihjäl 135 hundar och inte mindre än 1 238 dog i trafiken. Dessutom dör ett par hundra hundar av ormbett varje år, många av dessa är jakthundar. "Det är inte utan att man häpnar över jägarnas version av att sila mygg och svälja kameler!"

Som sagt, intellektuellt är debatten med jägarna avgjord. Trots att så mycket vatten runnit under alla ekologiska broar tycks Svenska Jägareförbundet leva i det förflutna och fortfarande hämta sina argument från "Bäcka-Markus på älgjakt" och liknande jaktskrönor. Det är som att lyssna till grabbar i ett gudsförgäta reservat där man fortfarande talar om "fruntimmer", "negrer" och "kalaspinglor".

Foto: Anders Johansson

I samband med de senaste tio årens licensjakt har ett skrämmande antal lokatter dödats. Det rör sig om totalt 898 stycken. En ren nöjes- och troféjakt, hett eftertraktad av jägare att få ta del av. Inte nog med det. Sedan tillkommer ett okänt antal som faller offer för illegal jakt samt de som dödas i samband med olyckor av varierande slag.

Katastrofalt många lokatter, totalt 108 stycken ska dödas även i årets licensjakt. Jaktkritikernas experter på överklagande har bråda dagar. En av dem är Eva Stjernswärd som trots det tog sig tid att skriva en brännande, het debattartikel till bland annat Dala-Demokraten:

Dalarna styr sin plog över de dödas ben

Text: Eva Stjernswärd
Foto: byrdyak adobe.
stock.com

Licensjakt efter 15 lodjur i Dalarna 2020 är utlyst. Dödandet skall ske under lodjurens parningstid i mars. Läser man länsstyrelsens formuleringar tror man sig läsa om aktiviteter för de mest mefistofeliska typerna i nobelpristagaren Olga Tokarczucs roman Styr din plog över de dödas ben. Männen som lever för att snara, fånga, plåga och skjuta djur.

”Hur kan något så makabert få pågå, allt detta dödande, denna grymma, likgiltiga, mekaniska, fullkomligt samvetslösa slakt, utan spår av eftertanke och som dessutom har gett upphov till ett överflöd av förljugna teorier. Vad är det för en värld, där dödandet och smärtan har blivit normen?” frågar sig Tokarczucs romanfigur.

En sådan värld är Sverige.

Här är dödande och smärta norm när tjänstemän kan formulera dödsdomar med detaljer för hur jakt på känsliga kattdjur som lodjur och deras ungar skall gå till. Grymt och likgiltigt förkunnas att lodjur oavsett kön och ålder skall dödas. De behöver inte väga mer än ett tvåårigt barn, cirka 14 kg, alltså lodjursungar som inte ens fått leva ett år skall jagas av aggressiva hundar. Ungar som försöker rädda sig upp i träd skjuts på nära håll.

Ett människobarn begriper att detta är makabert djurplågeri, men vuxna människor på länsstyrelsen ger en beväpnad klan eko-terrorister frikort till troféjakt. Troféjägare får skända lodjurens kroppar genom att skära upp buk och bröst för att stjäla deras päls och deras klor som troféer. Mot ett insänt kadaver får man även det dekapiterade huvudet.

Förljugna teorier formuleras slentrianmässigt i likalydande beslutsunderlag, sufflerade av jägare och renägare. I Sverige respekteras inga fridlysta djur på riktigt. Här styr bodknoddars beräkningar för att allt över gränsen till utrotning ska kunna dödas. Renägare spelar ut ett politiskt dåligt samvete trots redan överdimensionerad

kompensation från svenska staten för att tolerera rovdjur. Klimatförändring, brist på etik i hantering av renar och minskat köttätande kommer att förpassa renhållning till historien, oavsett rovdjursförekomst eller inte. Enklare är att blåsa upp förluster och projicera alla problem på rovdjur. Eureka! Så har både mänskliga och icke-mänskliga däggdjur redan skuldbelagts och utrotats av människor som ansett sig vara Jordens herrar.

Ur miljö- och djurskyddspektiv är det ett maktmissbruk av Naturvårdsverket och Jordbruksverket att skapa undantagsregler för att stimulera troféjakt, som bryter mot EU:s artskydd och som stimulerar till brott mot CITES, konventionen mot handel av utrotningshotade djur.

Arrogansen mot varningar om utrotning av stora rovdjur, som formuleras i FN:s forskarrapporter, manifesteras i Naturvårdsverkets petrifierade rovdjursförvaltning. En byråkratisk produkt som förklarar hur det makabra, likgiltiga och mekaniska,

utan spår av eftertanke skapat en plan för dödandets principer. Djurvälstånd ingår aldrig i Naturvårdsverkets och länsstyrelsernas tanke-system där smärta och lidande cementerat normen för jakt. Krigsaktioner med helikopter och hagelskyttar, löshunds jakt, fällor och vapen visar den samvetslösa slaktens gränslösa grymhet. Myndigheternas metoder bekräftar föraktet för djur, så varför skulle tjuvjägare vara annorlunda?

Dalarnas länsstyrelse briljerar genom att utlysa "honkvot" för att försäkra sig om att framtida lodjursmammor skall minska. Skamligare kan det inte uttryckas mot en så sårbar art som lodjur. Ingen tamdjurshållning kan legitimera så brutala jaktmetoder som tillåts i Sverige. Det är hyckleri att påstå att dödande ökar acceptansen. Hos vem? Utbredd tjuvjakt visar motsatsen.

Den minoritet som hatar rovdjur kommer aldrig att mättas vare sig om 15 eller 350 lodjur avrättas.

Just nu pågår den grymma jakten. Den började den 1 mars och slutar 31 mars eller 15 april. Fällor är tillåtna i två län.

Foto: Pixabay

Arne Ohlsson berättar här om enkelbeckasinens öde i jaktsammanhang från 1864 fram till 2001 då den fredades helt. Nu vill Naturvårdsverket gå Svenska Jägareförbundet till mötes genom att åter tillåta dödan- det av denna lilla, fina fågel. Detta är bara ett av många upprörande exempel. Både flera däggdjurs- och fågelarter delar samma öde.

Jakt ska inte främjas

Text: Arne Ohlsson
Foto: mdalla
adobe.stock.com

I de förslag till nya jakttider som Jakttidsberedningen lagt fram och som är aktuella just nu finns flera bestickande inslag. Bland det mest motbjudande föreslås jakttid på ekorre, hermelin och den lilla vadaren enkelbeckasin.

I en anda av en mer modern, upplyst och human syn fredades dessa arter 2001. Nu ska alltså klockan vridas tillbaka och ett meningslöst nöjesdödande av dessa djur ska, enligt förslaget, tillåtas. Vem behöver kropparna av dessa djur?

Den grundläggande synen hos Naturvårdsverket på levande, kännande varelser är huvudproblemet. Djuren ses i stort bara som resurser som ska brukas. Men djur ska aldrig få ses som resurser på samma sätt som jorden, vattnet, luften, mineraltillgångarna. Vi får aldrig glömma att de är levande och kännande individer. De känner obehag, stress och smärta liksom vi själva gör. Naturvårdsverkets grundsyn hör hemma i en förgången tid.

Jakttidsberedningen upprepar gång på gång att "jakt ska främjas". Vi finner utgångspunkten i deras publikation Strategi för svensk viltförvaltning. "Främja brukande av vilt som resurs" är mantrat och det utvecklas på följande motbjudande sätt: "Det ska vara enkelt för olika grupper att ta del av olika former av brukande och för jägare att få tillfälle att jaga. Jakt, viltturism och annat brukande av vilt ska inte begränsas av omotiverade hinder utan utgångspunkten är att det ska främjas".

Ensidigheten i synsättet är så gott som fullständig. Brukande och brukare är ledord, även när det gäller dödande av djur. En person på ett stödboende kallas brukare, en resenär med färdtjänst kallas brukare. Och den som tar djurs liv kallas enkelt för brukare, av Naturvårdsverket. Jakt är tagande av liv och oftast som rent nöje. Det innebär skadeskjutningar, stress, störningar av övriga vilda djur och människor som vistas i närheten. Nu kanske hävdas att skadeskjutningar är oavsiktliga, men de

Hur kan vi förhindra denna galenskap?!

är oundvikliga och lidandet är omfattande, och vanligtvis utan allmänhetens insyn. "Den som aldrig har skadeskjutit har aldrig jagat", som till och med en jägarskribent av machotyp uttryckte det.

Jakttidsberedningens och Naturvårdsverkets fiende mot nöjesjakt är "omotiverade hinder". Här har vi alltså en myndighet som avfärdar de etiska, humanitära och upplevelsemässiga skäl som starkt talar för att exempelvis ekorrar och enkelbeckasiner är fina att möta i levande tillstånd, utan våldshandlingar.

Vägen till att däggdjur och fåglar fredas är i nästan alla fall lång och tung. De första inskränkningarna mot jakt brukar stamma från slutet av 1800-talet eller början av 1900-talet. Det kan också ha gått fram och tillbaka med skydd i jaktsammanhang. Låt oss ta just enkelbeckasinen som exempel. En översikt över beckasinen (och andra fåglars) historia i detta avseende har sammanställts av Kenneth Bengtsson. Vi tar årtalen från början för att belysa hur vi behandlat arten, och det är mestadels illa. Uppgifterna baseras på Jaktstadgan (SJFT) och Svenska Jägareförbundets jakttabeller. (De senare finns inte längre i tryckt form).

Slutet gott? Nej, nu föreligger alltså det horribla förslaget att återinföra jakt, trots det minimala köttvärdet, trots en svag population, trots risk för förväxling med de ännu ovanligare släktingarna dvärgbeckasin och dubbelbeckasin.

Från första åtgärden till fromma för enkelbeckasinen fortlevnad 1864 till fredningen 2001 skulle det passera 137 år. Ändringar av jakt och fredning skulle ske i 15 steg varav fyra dock gick åt fel håll. Nu, efter ytterligare två decennier ska alltså detta raseras. Hur kan vi förhindra denna galenskap?

Enkelbeckasinen öde under 137 år

1864 togs första steget genom att enkelbeckasinen fredades från jakt 16 mars – 10 juli.

1894 tidigare lades fredningsperioden och gällde 1 januari – 10 juli.

1913 förlängdes fredningsperioden med fem (!) dagar till 15 juli.

1922 började fredningsperioden till 15 juli att gälla från 16 november, alltså en förlängning med 6 veckor.

1938 blev den fredad ytterligare två veckor, till 31 juli.

1942 skulle den slippa jakt i ytterligare två veckor, till 15 augusti.

1943 (eller möjligen först 1953) gick det åt fel håll genom att jakttiden började redan 1 augusti, alltså en förlängning med två veckor.

1963 kortades jaktperioden åter med två veckor och varade nu 16 augusti – 15 november.

1968 blev det åter förlängning med jakttid 16 augusti – årets slut.

1972 senarelades jaktstart med två veckor till 1 september, och fortfarande året ut.

1974 gick det åter åt fel håll med förlängning av jakten från 16 augusti, alltså två veckor.

1975 slapp den jägarna under en vecka vid premiärdatum som i stället blev 21 augusti och därmed samordning med andjaktspremiären (som fortfarande gäller).

1989 förkortades jakttiden med december och avslutades 30 november.

1992 skedde än en gång en försämring med återinförd decemberjakt (i den mån enkelbeckasiner fanns kvar så sent på året).

2001 togs äntligen det förnuftiga steget att helårsfreda Gallinago gallinago som enkelbeckasinen heter på latin.

Anders Johansson är författaren, poeten och fotografen som vill föra djurens talan. Han tycker att "vi måste börja se djur som individer" och inse att "det biologiska livet utspelas hos individen, inte hos arten. Vilket är något man bör ha insett för att kalla sig djurvän." Här är hans berättelse om en fin och trogen vän

Donna

Text och foto: Anders Johansson

Min kära Donna, död vid 12 års ålder hösten 2017. Hon hade varit instängd sina sju första år hos en djurplågare i Blekinge. Sedan blev hon polisärende och omplacerades hos gamla damer som bara gav henne godis. Hon var faktiskt ett vrak när hon kom till oss. Det var vår underbara hund Ruzzo (en berner sennen) som gjorde hund av henne. Han låg bredvid henne ett helt dygn och ingav henne livsmod. En dag upptäckte jag att hon gärna ville följa med mig i bilen när jag åkte till skogen. Och sedan var hon alltid med mig, en underbar kamrat.

Jag har precis gett ut en diktsamling i dagarna med titeln "Sång om nattens träd". Där finns en dikt om Donna, min färdkamrat 2005-2017:

Himlen hög
över vår vildmark,
när du en sista gång
såg på mig,
på jorden.
Vem var du,
som lyssnade till träden
som till avlägsen musik?
I vilket hörn
av oss själva möttes vi
i evigheten hos
en enda dag?

Med hjälp av Jaktkritikernas medlem Yvonne Jansson och Anne-Teresa Luciani från föreningen Tibetan Mastiff/Do-Khyi World Group så fick redaktionen en berättelse om just tibetansk mastiff. En urgammal hundras som fungerar utmärkt som vakthund mot rovdjur. Berättaren heter Vickie Oldakowski och bor på en ranch i delstaten Wisconsin i USA. Här följer en nedkortad version av den engelska texten:

Tibetansk mastiff

- en vakthund som försvarar både tamdjur och människor

Text och foto : Vickie Oldakowski. Texten nedkortad av: Christina Åkerblad
Översättning: Tatjana Abramsson och Christina Åkerblad

Bildtext...

God's Country Ranch är en familjeägd verksamhet som grundades 2004. Där bor grisar, getter, kor, får och hundar och där lever vi efter devisen att alla djur är viktiga och förtjänar att leva ett naturligt och lyckligt liv. Det är därför vi erbjuder oss att ta tillbaka ett djur som köpts från gården, om det visar sig att det inte fungerar i det nya hemmet. Vi räddar även djur vid behov.

Hundrasen mastiff är min passion. Så när björnar började ta sig in i mina djurs inhägnader och döda dem så började sökandet efter en lojal vakthund som skulle kunna skydda de djur som varken lamor eller åsnor lyckades göra. Jag kom fram till att den tibetanska mastiffen nog var den som skulle passa bäst för det jobbet.

Vi bor i Wisconsin där det blir mycket kallt på vintern så kylan begränsade urvalet bland de raser som skulle kunna överleva utomhus tillsammans med tamdjuren året om. När jag började läsa och söka fakta om den tibetanska mastiffen så rekommenderades den i de flesta fall inte alls till att vakta boskap dygnet runt, året om. Några bevis för att den inte kunde det hittade jag inte, snarare motsatsen!

Till slut fick jag adoptera två stycken till mitt experiment.

Mitt syfte med denna berättelse är att sprida information om denna fantastiska hundras som verkligen är en perfekt boskapsvaktare. Mina mastiffer är tydliga bevis på vad denna ras kan användas till. Med framgång och utan problem kan de leva med boskapen dygnet runt, året runt.

Det viktigaste i det här fallet är, för att kunna få så bra vakthundar som möjligt, att valparna ska få växa upp tillsammans med djuren de ska skydda och vakta. Som människa måste man förtjäna hundarnas respekt. De tänker själva och behöver inte människors sällskap. Men älskar sina människor, det gör de! Man måste dock hålla ett vakande öga på valparna så att de inte skadas eller blir rädda för de tamdjur som de senare ska betrakta som sin familj.

Och så kommer det en vacker dag då du får se den häpnadsväckande kärleken som har utvecklats mellan hunden och de djur han eller hon ska skydda. Mina hundar är nu levande bevis på att den här rasen kan och vill vakta sin djurfamilj utan ständig tillsyn av människor. De bor, äter och sover tillsammans med dem, skyddar och älskar dem.

En av mina mastiffvalpar som präglades från början på en flock boskap och sedan såldes och blev sällskapshund istället, kom ändå ihåg vad han hade lärt sig som liten när han väl kom tillbaka till gården. Familjen som köpte honom kunde inte hantera honom, oerfarna av rasen. Han visade sig senare vara en av våra bästa vakthundar. Från den dagen han kom hem igen har han varit en rar och kärleksfull följeslagare till våra får, getter, katter, kor och grisar – ja, till alla sorters djur.

Vilka rovdjur har vi då i grannskapet? Det förekommer lodjur, vargar, koyoter, svartbjörnar, örnar, hökar och ugglor.

Alla är ett hot mot mina djur. Vi har sett björnar som har kommit in i inhägnaderna där fåren och getterna stod och tryckte i hörnen. När det var som värst kom björnarna varje kväll och jag låg gömd uppe i ladan med ett gevär varje natt under en månads tid. Vi har sett alla rovdjur som räknades upp tidigare i texten, på min uppfart och runt hagarna.

Efter att hundarna har kommit hit så smyger visserligen fortfarande rovdjuret i närheten men de kommer aldrig helt nära inhägnaderna längre. Om hundarna upptäcker dem så rusar de fram och skäller. Detta räcker för att björnarna inte längre vågar klättra över stängslet.

”Tibetanerna” är också smarta nog att veta att de vilda kalkonerna inte är ett hot utan låter dem komma in i hagen och ströva runt som de alltid har gjort. Även rådjuren låter de vara ifred.

Ibland får man se både rara och roliga scener. Vi har en bagge som gillar att gnugga sina horn på vår hund Grizzly som snällt tillåter det. En gång var de på varsin sida av stängslet och båda försökte komma över för att kunna gosa med varandra. En annan rolig iakttagelse är när killingarna klättrar upp på hundarna för att sedan hoppa ner igen. Hundarna ligger helt lugnt och låter ”barnen” leka – de är sådana vänliga själar.

Vår första ko som kalvade i år hade under hela tiden sällskap av hunden Murphy. Han höll ett vakande öga på kalven medan den försökte ta sig upp. Under kalvens första levnadsveckor hade han en skugga. Det var Murphy som vaktade den lille.

De mest värdefulla ögonblicken är när de alla ligger tillsammans. Får, kor, getter och våra mastiffer. Då känns det verkligen som fred på jorden här på vår gård. Vi kan inte föreställa oss vårt liv utan dessa boskapsvaktande hundar och vi känner oss lugna i vetskap om att våra djur nu är både säkra och trygga.

RASBESKRIVNING

Utdrag ur: Svenska Tibetanska Mastiffklubbens rasbeskrivning

Tibetansk mastiff kommer ursprungligen från Tibet och är en synnerligen bastant, stark och gammal ras. I sitt hemland är den i första hand en boscapsvaktande hund. Rasen används i dag främst som sällskapshund men även som vakthund.

Det är en intelligent ras som är van att fatta sina egna beslut. De är lekfulla och toleranta mot barn samt har stark vaktinstinkt.

Tibetansk mastiff är kraftfull, tung och välbyggd. Den är imponerande med ett värdigt och allvarligt utseende och kombinerar mäktig styrka, tålighet och

uthållighet. Egenskaper som gör att den klarar av att arbeta i alla klimatförhållanden. Skallet är mycket respektgivande.

Tikarna löper endast en gång per år. Normalt föds valparna i december till februari. Rasen trivs bäst utomhus året runt i lantlig miljö med stora ytor. Den gillar att gräva hål i marken. Mastiffen är lättlärd men är ingen lydnadshund som underställer sig människan, utan vill vara familjemedlem och gärna fatta egna beslut. De har också mycket gott minne och är också lite "kattlika" i sitt beteende.

Personligheten varierar, men allmänt är de modiga, reservrade mot främlingar, envisa och självständiga.

Läs mer: I norra Finland ligger en gård som heter Välimäen Limousin. Ägaren heter Ulla Hööpakka och hon har kor av rasen limousin. Som mest blir det runt 70 kor, kalvar och en tjur under sommaren. Djuren får gå ute året runt och vaktas då av de tibetanska mastifferna Helka och Herkko. När det är kalvning på gång är hundarna extra vaksamma och beskyddande och de tar också hand om de nyfödda kalvarna. Du hittar mer information på facebooksidan Välimäen Limousin.

I detta och följande nummer av Jaktdebatt kommer korta och kärnfulla tänkespråk under rubriken Pang, pang serveras av Anders Johansson

PANG PANG 1

Det var den engelske statsmannen Horace Walpole som sade detta:

”Världen är en komedi för dem som tänker, en tragedi för dem som känner.”

Det är kanske därför nöjesjägarnas värld är så okomplicerad: de varken tänker eller känner.

PANG PANG 2

Djurens strider om sina territorier tycks mig i allmänhet oändligt mycket mer anständiga än människans, som alltför ofta handlar om våld och terrorhandlingar: mellan stater, pervers nöjesjakt, krig. Jag har suttit i kojor i vårnatten och sett både orrspel och tjäderspel. Dessa måste beskrivas som fredliga tornerspel. Aldrig någonsin har jag sett en tupp rikta ett skadande hugg mot sin motståndare. Och vad händer när en tätting förirrar sig in på en annan fågels revir? Jo, mycket sannolikt uppstår då en väldig slängpolska mellan löv och grenar. Men inget våld kommer till stånd, snarare en sorts allvarlig lek med uppgjorda intervaller där kontrahenterna då och då retirerar till en neutral gren.

Människan förbereder sig tidigt för sina revirmarkeringar. I väntan på att få avlossa vapen mot sina medvarelser djuren suger hon på tummen och biter på naglarna. Det är ett sätt att sublimeras de tidiga aggressiva drifterna. Men sen går det inte att hålla emot: pang, pang!

PANG PANG 3

Det djuren vill säga oss är detta:

Berätta att vi existerar! När får vi höra en jägare säga om de vilda djuren i skogen: De är levande som oss och de lever här?

Text: Anders Johansson Foto: Pixabay

Lära sig något av Nepal? Ett litet, fattigt, land långt borta, borde inte ha något att lära oss bosatta i världens mest välordnade land. Jag visste att detta är 180 grader fel, men jag ville också visa det för andra medlemmar i Jaktkritikerna och Rovdjursföreningen. Det säger Jaktkritikernas styrelsemedlem Christian Jutvik och berättar vidare

Studieresan till Nepal december 2019

Text och foto: Christian Jutvik

Här bodde vi under en natt

Första december stod 14 deltagare på centrala tempeltorget i den mindre staden Bhaktapur. Första dagen strövade vi under reseledaren Shekars ledning, omkring i den världsarvsskyddade staden. Morgonrundan gick till teförsäljarna, diverse godsaker på vägen fram mot gatan där det enbart säljs yoghurt. Nästa dag var det allvar. Genom den avgasosande trafiken togs vi till Department of National Parks and Wildlife Conservation. Här har alltså de vilda djuren sitt eget departement.

En otrolig
artrikedom på
en yta som är
en tredjedel av
Sveriges

Under en dryg timme fick vi en kvalificerad genomgång av hur verksamheten administrerades, framgångar, problem, lokalbefolkningens medverkan och attityder. Med stolthet visade de statistik över hur man väsentligt lyckats öka stammarna av framförallt tiger och noshörning, men vi fick också ta del av projekten som handlar om att kläcka krokodilägg och att rädda de nu utrotningshotade gamarna. Biotopskydd och säkra viltpassager under vägar, var annat som vi kanske lite förvånat, fick höra om. Själv försökte jag berätta om jakten i Sverige och begreppet

Gavial

”minsta-bevarande-nivå”. Mina frågor löd:

Hur är det möjligt att länder i Sydasien har lyckats så väl med att bevara djurlivet? Är det den hinduiska synen på naturen som besjälad? Är det ett mer auktoritärt styre? Är det turistinkomsterna som helt enkelt gör vilt-skådning lönsam?

Nej, jakt förbjöds redan 1973, långt innan turismen hade kommit igång. Och javisst, den hinduiska respekten för allt levande har nog gjort det lättare att få acceptans för problemen med att ha stora, ibland farliga djur in på husknuten. Just vikten av att lokalbefolkningen är en viktig partner i arbetet med reservaten blev tydligt. Problemen är stora vid flyttning av hela byar, vilda djurs skador på grödor och även olyckor med dödlig utgång för både husdjur och människor förorsakade av angrepp av björn, elefant, noshörning, tiger och leopard. Saken var aktuell eftersom en elefanthanne nyligen dödat fyra personer. På en direkt fråga fick vi svaret att offrens familjer fick en ersättning på cirka 80 000 kronor. Befolkningen i de byar som omger nationalparkerna har gjorts till ansvariga för parkens ”buffer zones”. Byns ungdomar är organiserade för att ha koll om det är något lurtt på gång, om de misstänker tjuvjakt till exempel. Från dessa ”buffer zones” får byns invånare de inkomster som turismen ger i form av entréavgifter, elefantridning, kanotutflykter och uthyrning av så kallade ”machans”. Det var i en sådan vi bodde en av nätterna i Chitwan.

Vi åkte buss till Chitwan National Park. Lite flygskam måste vi ha! Från busstationen åkte vi kungligt med oxkärror till det fina hotellet

Jakt förbjöds
redan 1973

vid floden Rapti, som utgör gräns mot nationalparken. Nu skulle vi göra allt, se allt och förväntningarna var nog på topp hos oss alla.

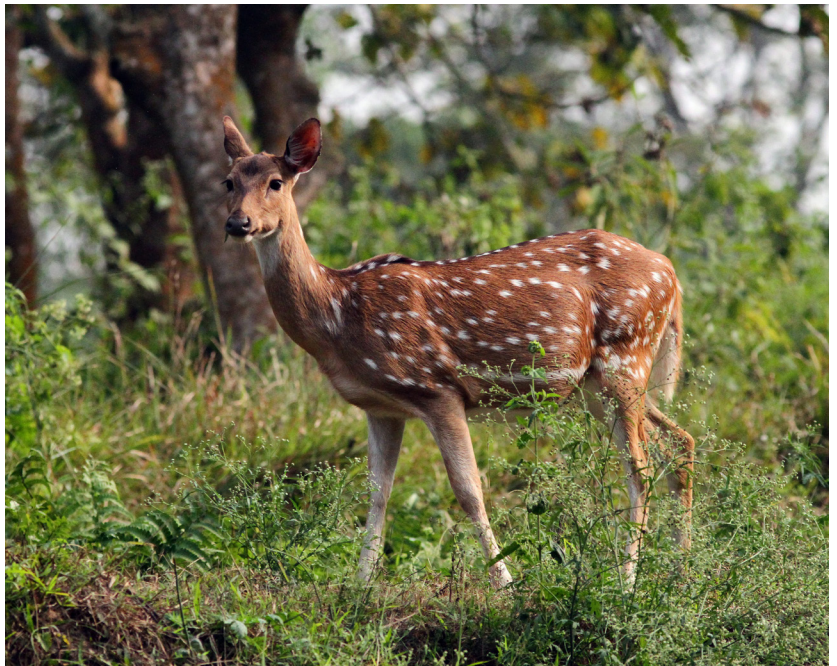
Att sakta glida nedför en biflod till Rapti, tror jag några i gruppen såg som en av de största upplevelserna. Där satt vi på bekvämt fotoavstånd och kunde ta bilder på hägrar, kungsfiskare, ruggiga sumpkrokodiler, den sällsynta gavialen och axishjorten som kom för att dricka. Det blev bra bilder även utan längsta teleobjektivet.

Upplägget i Chitwan var ambitiöst. Under en dag skulle vi gå genom hela parken. Över flodslätterna med högt elefantgräs där vi hoppades stöta på noshörningar. Inne i skogen finns den illa beryktade läppbjörnen och tigern förstås. Vandrigen skulle bli lång, kring 22 kilometer, men vi fuskade lite med en buss som dök upp på en guppig lerväg. Problemet var att bussen var full. Några av oss lyckades

Vitbröstad
kungsfiskare

tränga sig in, några klättrade upp på taket. Efteråt anförtror mig Christer 67 år, att "det var nog det roligaste på hela resan". Vi steg av bussen och vandrade barfota längs en lerig flodbädd medan en röd sol rörde sig neråt i väster. Det tyckte Boel var det bästa på resan. Lite senare serverades vi den typiska maten med ris, linser och stekta bladgrönsaker på ett enkelt "homestay". Nästa morgon gick vi tillbaka en annan väg genom parken där sannolikheten att få syn på en tiger påstods vara hög. Men inte den här gången! Noshörning såg vi dock några gånger.

Vill man klaga på något så är det den långa dagen i buss till Bardia nationalpark. Alternativen var förstås ännu sämre. Men alltid händer det något! Det hade redan blivit mörkt när vägen gick in i Nepals största nationalpark. Bussen stannade vid en vägkontroll. Här gällde strikt fartkontroll, maximalt 40 km i timmen och vi körde långsamt genom den höga Shalskogen. Efter fem mil var vi ute ur

Axishjort

skogen och bussen stannade för att få kortet kontrollerat. Kör man för fort blir det böter direkt, kör man på ett djur så räcker det inte med böter. Att köra på en tiger kostar 2-10 års fängelse.

Noshörning

Ganska sent anlände vi till Bardia. Ett elegant, men enkelt hotell. Självt trivs jag bäst på enkla hotell och i Nepal har jag några favoriter. Vi åt den redan framdukade middagen medan våra fyra guider (vi gick sju i varje grupp) drog upp planen för vandringen nästnasta dag och instruerade oss om klädsel (mörk), långbyxor, vatten, lunchpaket och hur man beter sig om det plötsligt dyker upp en noshörning (hoppa, springer, klättrar). "Hur stor är chansen att få se en tiger?" var tydligen alla besökares första fråga. "With luck" blev svaret med ett leende.

Studiecirkel på gång! Varför jagas de vilda djuren?

En kurs för dig som vill se fler djur i skogen och vill veta hur jakten påverkar våra vilda djur. Kursledare: Christian Jutvik. Grundbok: Jaktkritik - kritiska tankar om vårt förhållande till de vilda djuren. Torsdagar 19/3, 26/3, 2/4, 16/4, 23/4 samt 7/5. Tid 18:00-20:30. Avgift 100 kronor. Då ingår fika. Plats: Studieförbundets lokal i centrala Nacka, Finntorpsvägen 3 C.

För mer information och anmälan: kontakta Christian Jutvik Jaktkritikerna Stockholm christianjutvik@hotmail.com 076-943 38 11

Jaktstatistik

Text: Christina Åkerblad

Foto: szczepank adobe.stock.com, Pixnio, Pixabay

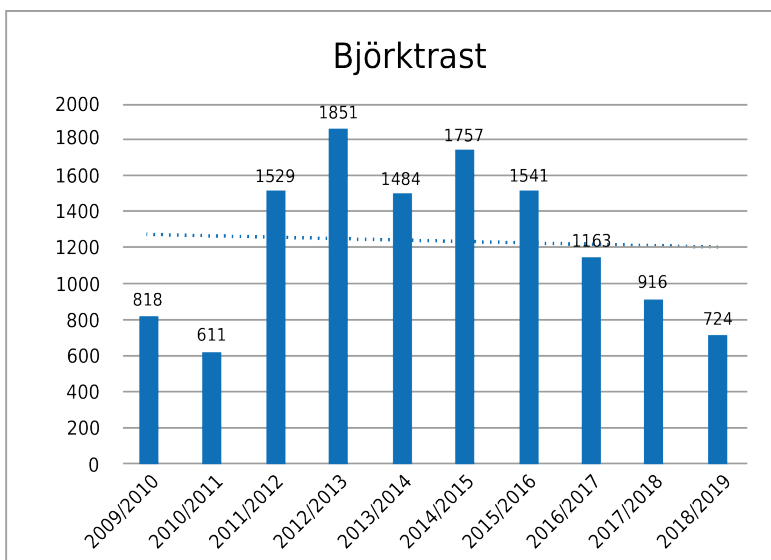
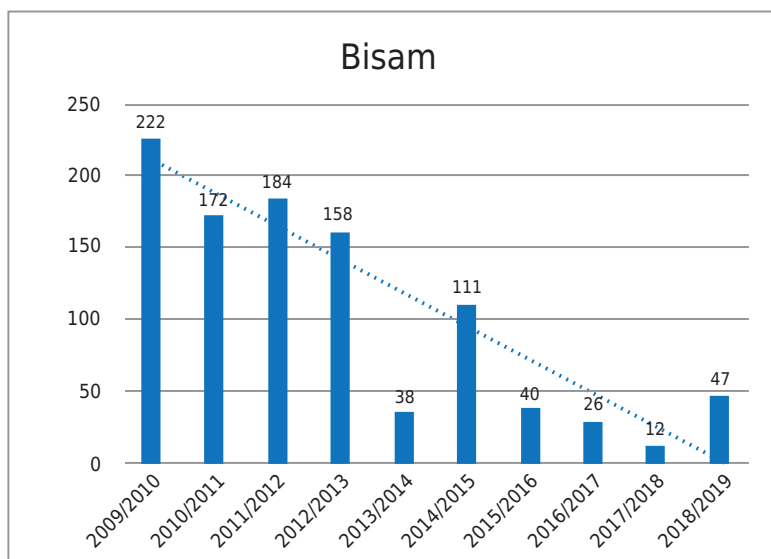
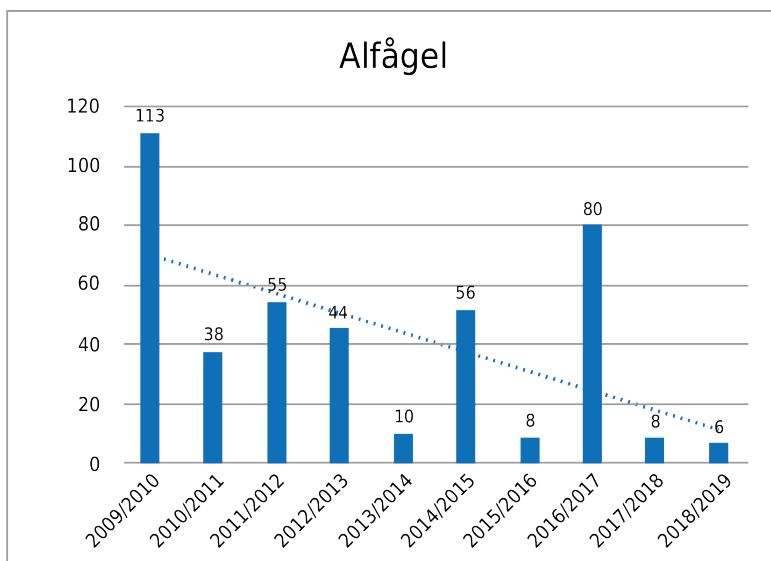
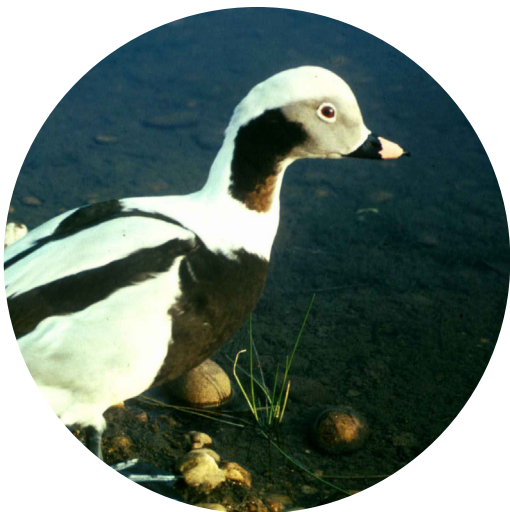
Denna dödens lista redovisar endast inrapporterade data. Det finns ett stort mörkertal i form av illegal jakt, sjukdomar och olyckshändelser.

Antal dödade djur jaktåret 2018/2019 (1 juli-30 juni)

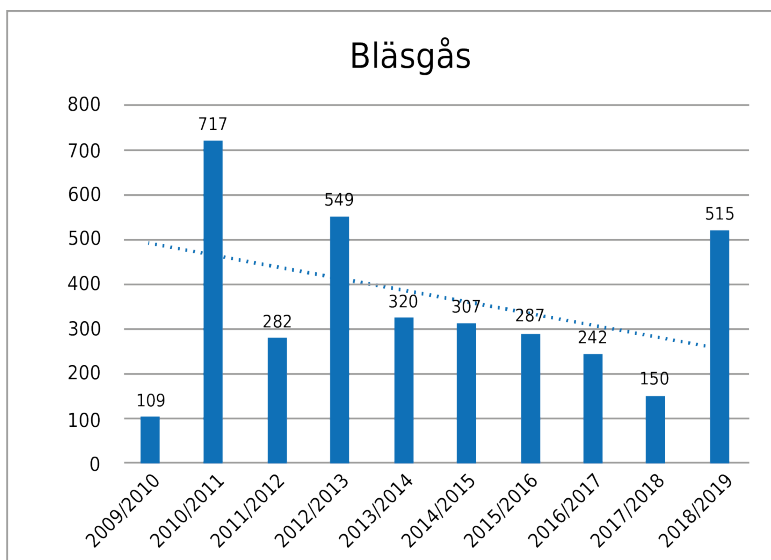
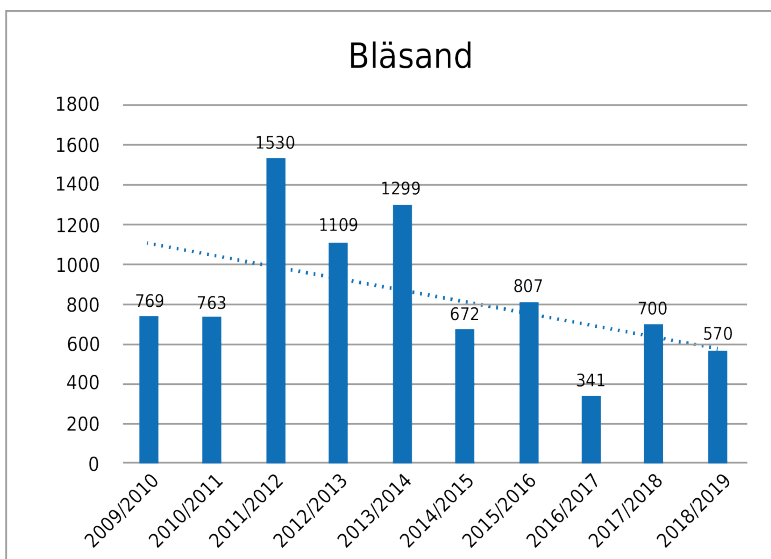
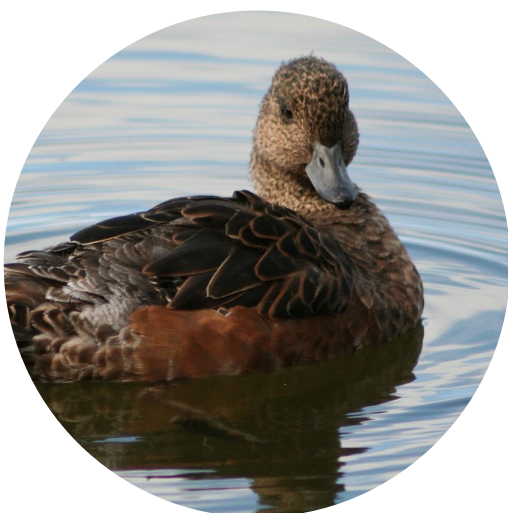
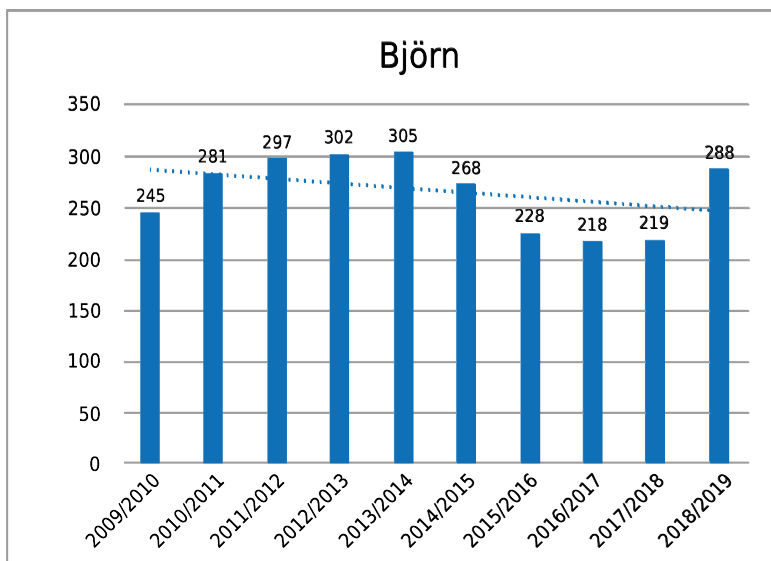
ART	ANTAL	ART	ANTAL
Alfågel	6	Lo	68
Bisam	47	Mink	5 132
Björktrast	724	Morkulla	900
Björn	288	Mufflon	0
Bläsand	570	Mård	10 962
Bläsgås	515	Mårdhund	3
Bäver	7 763	Nötskrika	14 992
Dalripa	30 017	Orre	32 085
Dovhjort	50 449	Rapphöna	3 083
Ejder	569	Ringduva	43 641
Fasan	14 965	Rådjur	99 165
Fiskmås	5 323	Råka	4 215
Fjällripa	7 306	Rödräv	58 504
Fälthare	22 279	Sjööorre	19
Grågås	23 314	Skata	34 673
Gråtrut	2 133	Skogshare	14 215
Gräsand	87 575	Småskrake	165
Grävling	22 727	Stadsduva	4 530
Havstrut	794	Storskrake	647
Iller	2 138	Sädgås	3 547
Järpe	7 697	Tjäder	31 582
Kaja	67 074	Varg	0
Kanadagås	19 345	Vessla	8
Knipa	3 324	Vigg	852
Kricka	4 808	Vildkanin	9 113
Kronhjort	11 267	Vildsvin	112 352
Kråka	44 357	Älg	83 059

Totalen blir ofattbara 1 004 886 dödade däggdjur och fåglar under ett år.

Urval från officiell statistik över dödade djur under jaktåren 2009/2010-2018/2019

Urval från officiell statistik över dödade djur under jaktåren 2009/2010-2018/2019

Studieresa till Nepal

Arrangeras hösten 2020 av mig, Christian Jutvik, för medlemmar i Rovdjursföreningen och Jaktkritikerna. Förra resan blev snabbt fulltecknad.

Text och foto: Christian Jutvik

Resan arrangeras helt ideellt. I Indien och Nepal är jakt förbjuden. Här kan du fortfarande uppleva det rika djurlivet i orörda skogar - Djungelbokens värld! I Indien får du inte röra dig till fots i nationalparkerna. I Nepal får du emellertid vandra fritt i skogarna med guider under dagtid. Upplev naturen till fots! Hela tiden ser du hjortar och fåglar. Chitwan lär ha 550 arter. Garanterat ser du noshörning, vildsvin och krokodil. Chansen att få se björn, pytonorm, elefant och tiger är god.

Jag har besökt Nepal ett tjugotal gånger i samband med att jag drev resebyrån Läs och Res under 37 år. Du får uppleva den storartade naturen och lära dig om den sydasiatiska inställningen till naturskydd.

Tid: Två veckor i oktober-november 2020.

Flyg: Bokar och betalar du själv. Du kan stanna längre och välja utreseort. En biljett Stockholm-Kathmandu ToR kostar cirka 5 200 kronor.

Pris: Du betalar endast kostnaderna för transporter, inkvartering, guider, reseledare, aktiviteter samt en buffert för det oförutsedda. Eventuellt överskott går till de inblandade föreningarna. Uppskattad kostnad 9 000 kronor. Tio till sexton deltagare.

Dag 1-2: Flyg till Kathmandu. Inkvartering i den mindre staden Bhaktapur, klassad som ett världsarv.

Dag 3-4: Sightseeing, studiebesök på Department of National Parks and Wildlife Conservation.

Dag 5: Chitwan National Park.

Dag 6: Kanot nedför en av Raptis bifloder till en "mahan". Ett hus på pålar där man observerar djurlivet och övernattar.

Dag 7: Vi vandrar i sju timmar genom skog och över grässlätter med högt elefantgräs till en by där vi bor.

Dag 8: Vandring i sex timmar genom vacker, orörd monsunkog.

Dag 9: Buss och jeep till Bardia National Park. På vägen stannar vi och ser krokodiler och gavialer som solar sig på flodstranden. Lodge.

Dag 10-12: Vandringar inne i parken dit få turister kommer. Antalet tigrar i landet har ökat kraftigt och Bardia är bästa platsen att se dem. Besök på den lokala parkadministrationen.

Dag 13: Jeep och flyg till Kathmandu och Bhaktapur.

Dag 14: Besök på WWF för att diskutera naturskyddet i Nepal.

Dag 15: Hemresa

Jag själv följer med på resan. Anmäl intresse till christianjutvik@hotmail.com.

Om oss

Vi verkar bland annat för:

- att förändra den svenska jakten i en riktning som svarar mot en modern och upplyst syn på levande, kännande varelser.
- att arbeta för att natur- och miljöorganisationer får ett starkare inflytande vid avgöranden rörande den svenska faunan.
- att väcka intresse och engagemang, hos allmänheten för vikten av att skydda vår svenska fauna.
- att värna olika arters naturliga miljöer.
- att föra de vilda däggdjurens och fåglarnas talan i jaktdebatten.

Du är viktig för oss! Du har väl betalat **medlemsavgiften för 2020**

Avgiften för fullbetalande medlem är 250:- per år (får Jaktdebatt).

Familje- samt stödmedlem kostar endast 30:- (får inte Jaktdebatt).

Pg-nummer: 22 69 89-2. Glöm inte namn, adress, mejladress, samt gärna telefonnummer.
Swish: 123 533 0832

Jaktkritikerna bildades 1987 och hette Riksföreningen hänsynsfull jakt till 2009. Det är en ideell och politiskt obunden organisation som för de vilda djurens talan.

Jaktkritikernas styrelse

Richard Dehnisch
ordförande 073-903 45 25

Ledamöter

Margareta Sturemyr, vice ordf.

Kristina Tyrenius, sekreterare
Arne Rens, kassör
Mats Carnmarker
Christian Jutvik
Susanna Melchior

Kerstin Paulsberg
Ingemar Rosberg
Eva Stjernsvärd
Christina Åkerblad
Annika Anastassiou

.....
När du vill kontakta någon i styrelsen gör du det lättast via e-post:
info@jaktkritikerna.se. Du kan läsa mer om vårt arbete på www.jaktkritikerna.org